

عمر فاروق

س- پښتونلوي څه ته وايي : د پښتونلوي ضروري اجزاء :
 ج پېژندنه :

پښتونلوي هغه قاعده ده چې په
 منځني وخت كښې د پښتو لخوا جوړه شوې ده او يا
 په بل عبارت يې چې وايي پښتونلوي هغه (ود او دستور)
 دي د كوم لاندې چې پښان خپل ژوند كوي. (پښتونلوي)
 اجزاء يا ضروري صفات په دري غټو برخو كښې
 تقسيمېږي. چې پلښي خوي خصلت، (ور دستور او
 لارې چارې شامل دي).

۱- د پښتونلوي پېژندنه:

پښتونلوي د داسې اصولو
 رواياتو او رسمونو مجموعې ده د كوم لاندې چې د پښتون
 قام د ژوند معاملات چلېږي. لنډه دا چې پښتونلوي د
 پښتون قام لارښوونې او قانون دي او هغه لټول اصول پلښي
 شامل دي كوم چې پښتون د پخوانۍ خپل كمي دي او د
 ژوند معاملات پرې كوي.

۲- په پښتونلوي باندې اوردې خبرې :

څنگه چې د
 دنيا هم قوم د څه اصولو د لاندې خپل ژوند تېروي
 هم هغه شان د پښتون د ژوند تېرولو هم لومړنۍ

او آئين دس - او دي طم يقبي او آئين ته پښتو لولي وايي.
 آسانو تلو گڼي د پښتو لولي مطلب راډي، چې د
 پېدا کښ نه واخله تر مېرگه پورې چې د پښتو گڼم
 عادلونه، رواياتونه، رسمونه و رواجونه او د ژوند تېرولو
 طم يقبي دي، دا لول د پښتو لولي په دائره گڼي
 راځي. او دي لولو ته پښتو لولي وايي.

۳- د پښتو لولي ضروري اجزاء او اصول:

مهمي خو

د پښتو لولي بې شماره اجزاء او اصولونه دي، خو د آسانتيا
 دپاره زه د پښتو لولي اجزاء په درې گڼو بڼو گڼي تقسيم
 او هغه بڼو دي -

1- خوي او خصلت

2- دود دستور

3. لاري چاري

اوس په دي لولو بڼو باندې اوږدې

څېرې ليکلي شوې دي -

1. خوي خصلت:

خوي خصلت د پښتو لولي وړو وړو

ضروري بڼو ده. د خوي خصلت ته مراد د پښتون

مزاج او هفتو دي. په دي گڼي هونښ سره شامل

دي پټ او عزت، نښکېم او نېکي، لوره او مېړانه،

لوږه ننگ او غېرت، رښتيا و نېل، زړه ورتيا، انصاف

ستاورت، شرم او حياء امانت او صلاح مشوره دي نه
 علاوه نور هم ځوي خصلتونه دي.

۱- پت او عزت:

پت زه م اد په هونډې باندې چې
 د نورو خلقو د طرف نه کم حقوق دي، هغه که د (دور دي) که ده
 خور دي که د مور پلار، ځوانې، خپلوان یا که د هغه چا دي
 هغې ته وايي پت. دي و چې نه پت او عزت د پښتانه په نظم
 کېږي د پم اهميت لري. اسلام هم په پت او عزت د پم نور واکمني
 دي، نو دي نه اندازه لگي چې پت او عزت د پښتنو پورې ښه
 خصلت دي. خوشحال خان بابا د دي په حقله وايي:
 سم دي دروغي مال دي دروغي پت دي نه چې
 د سمي د چاري کل ځوي په پت ده
 مطلب سم دي هم لار شي، مال دی هم لار شي خو پت او عزت
 دي نه چې ځکه پت او عزت د سمي ټولونه څه ځوي ده.

۲- ښېگړه او ښکې:

ښېگړه او ښکې مطلب د نورو
 خلقو پکار راتلل او د پښتنو د معاشي لويه ځوي ده او
 لږل پښتانه دا جذب لري او کي. ښېگړه او ښکې د پښتنو
 د پم زوړ خصلت دي او نن سبا جديد دنيا هم د پښتنو دا
 هلت خپل کړي دي. پښتون هميشه بغير د سا مطلب نه
 تفریق نه او قوميت نه ښېگړه او ښکې کړي ده او کوي او خاص
 کړ هغه که ښکې، ماشومان يا لوراهان وي بيا خو پښتني

هميشه شك نشته ځكه پښتانه د بشكو، ماشومانو او
 لورواكاليو ډير عزت كوي او خيال يې ساتي.

۳- توره او مېرانه :

توره او مېرانه وايي بهادري
 او غيبت ښكاره كولو ته خاښ كړ په جنگ كښې - توري
 او مېراني په قاضي، ديني او نارينې مقصدونو كښې ډير
 اهميت لري دي. ځكه پښتانه يو ډير بهادر قوم دے - د
 دوي په خوي خصلت كښې بهادري شامله ده. خاښ كړ پښتول
 په جنگ كښې بهادري ښكاره كوي ده او ښه په نړه يې
 جنگونه كوي دي، خوا هغه كه ده غيبت، ناموس، پښلۍ
 د وطن يا د اسلام د پاره جنگ وي.

۴- تنگ او غيبت :

پښتون د تنگيا يې او غيبت يې په
 نوم ياد شوي دے ځكه پښتون په خپل عزت، د خپلې بشپړې
 په عزت، د خپل كور په عزت، د خپل وطن، هډپ، دين،
 او تم دي پوري د خپل ساتلي ځناور د حفاظت د پاره هميشه
 قرباني وركولو ته تيار وي. نو داسې قسمه پښتون ته تنگيا يې
 يا غيبت يې پښتون وايي. د تنگ او غيبت باره كښې د خوشال بابا شعر دي:

4 د افغان په تنگ يې او تيره توره

تنگيا يې د زمانې خوشال خټك يم

خوشال بابا وايي چې د پښتونو په بهادري يې توره او تيره او زه

غېرت يې خوشال خټك يم.

۵- رښتيا و ټول:

رښتيا و ټول د پښتون د خوي
 خصلت يو اهم جز دي. اسلام اوزمونږ ټولگ پينځمې ځل
 رسول الله صلي الله عليه وسلم هم مسلمانانو ته د رښتيا و ټولو ځانم
 کړي دي، خو د اصف په پښانو کښي د اسلام د راتلونې څنگښي
 هوډور وو. پښتو کښي د اصف د پښتو د جرگي نه راغلي دي
 او هغه داسي چې ځله د پښتو جرگه کښي لږ دي ټول په يو
 ځول د اثره يا د اځ په شکل کښي کښي، د دي فائده دا وي
 چې ټول پوښل او منځمخ کوري او ټول دروغ وکيلي نشي. دي نه
 علاوه د پښتو ننگ او غښت هم پښتو ته د دروغو اجازت نه
 ورکوي، ځکه پښتانه رښتوني قام دي.

۴- زده ورتيا:

زده ورتيا د پښتو ټولې اهمه صبه ده.
 ځکه پښتانه به غښت خلاقونه زده کوي او غني خان هم وايي:
 ۶ که گولې چې په سپنه خوړلې نه وي
 هوري ما پسي په کوم منځ به نه ژاړي
 ځکه پښتانه داسې خلقو سره تعلق هم نه ساتي، بعضي پښتانه
 خو تم دکم عقل ټوب دده پوري زده ورتيا وي ځکه وايي چې
 سخي او زده ورتيا اوښتار نشي کيدوي. او پښتانه زده ورتيا
 قوم دي.

۷- انصاف:

انصاف د پښتو مشهور صفت ده او چې
 ټول انصاف نه کوي هغه د پښتو ټولې د معيار نه غور زيرمي.

د پښتنو په چار بهر چل کښې چې ټول انصاف نه کوي، چېرته
 هغه له سزاګانې ورکوي او ټول کلي وړېسي راپاسې لور کور
 ورته سوزوي او دکلي نه يې اوباسي. ځکه پښتانه د انصاف دپاره
 مشهور دي، او بغير د هغه تفريق او سفارش نه د پښتنو جرگې په
 انصاف فيصلي کوي.

۸- سخاوت:

پښتون سم يې په سخې هم وي او غېم يې هم
 که دا دوه خبرې پکښې نه وي هغه پښتون نه وي او د پښتنو مشري
 هم نشي کولې. د دې فلسفه دا ده که چېرې غم خادي وي يا
 جرگه وي يا د چاغېر بېو مدد کول وي نو که د پښتنو مشر سخې
 نه وي نو هغه به حکيم ښکته چلې، مېلما په ښکته پالي يا د
 شر بيانانو مدد به بيا خا اوکي. ځکه د پښتنو مشر به سخې هم وي.

۹- شرم او حيا:

شرم او حيا هم د پښتونولي اهم
 جز دي، پښتانه په خپله هم حيا ناک دي او حيا واز څنگ
~~خوښوي~~ خوښوي هم او د بې حيا او بې شرمونه زړه کوي. او دا
 د اسلام هم وينا ده. دې وجه نه شرم او حيا د بېه مهر وي ده
 پښتانه په خاص خاص موقو باندي په خاص خاص خيال لالو کښې
 خاص خاص عادات ساتي، ځکه د حکم ي خپل آداب دي د مسجد خپل
 آداب لور هغه شرم او حيا د پښتنو په ټول ژوند کښې خوره ده.

۱۰- امانت:

د امانت حفاظت کول دا د پښتنو خاصه ده. پښتانه په امانت کښې چيري هم خيانت نه کوي. د امانت اندازه هونښه ده د عجب خان او شهزاده خان چي کومه پيښه کيښي روستي وه، په دي واقعه کښې هم کيږي. کله چي جنرل ابلس د دي کور نه بخيم اجازه ورغلي وه، د دي بدل کښې دي د جنرل ابلس کښې ته وردننه شوي وو او د ابلس په خطا کښې د هغه ښځه روستي وه، نو چونکه دي غلطې کښې روستي وه او پو امانت وه لوبيا يې ورته هغه واپس بوتلي وه. نو هغې د دي امانت حفاظت کړي وه.

۱۱- صلاح مشوره:

صلاح مشوره پښتانه هم وړي کښې، هغه که خپل مينځ کښې وي يا د مشرانو سره وي. د پښتنو چمکه هم د صلاح مشوري پو حصه ده ځکه چمکه کښې مشران راټول شي او د پو مسلي ختمولو دپاره صلاح مشوره اوکي. او صلاح مشوره کول د جمهوري خلقو کار ده.

۲. دود دستور:

دود دستور د پښتونوالي دويمه هم وړي برخه ده. او ده دي مطلب دي قانون او آئين، چې کله په پښتنو کښې څه منل، راشي نو د هغې د حل کولو په څه لم پوه وي هغه ټول دود دستور کښې راټي. په دي کښې هونښه سره شامل دي، چمکه، تنواتي، تپه، لوفه جوړه،

پناه وړ کول، تنگ ورومل، د بشپړو درناو او عزتو.

۱- جرگه:

هر کله چې په پښتون قام کې چا ته څه مسئله پېښه شي يا څوک جنګ ځلمه وکړي نو د هغې د حل کولو د پاره د مشرانو لپاره غنده کيښي، دې غونډې ته جرگه وايي. جرگه موخه په دېو لپاره برتو کېښي وېشو:

الف: جرگه:

جرگې نه مراد ټاټه تحصيل دے - او په دې کې دوه، درې کسان لار شي او د مسئلې باره کېښي معلومات حاصل کړي څه نه انگلش کېښي انوسټيگيشن وايي، او بيا د معلومات جرگې ته اوړاندي کړي.

ب: جرگه:

جرگې نه مراد عدالت کوم چې فيصله کوي. په جرگه کې مشران په کول دائره کېښي ناست وي. راوند ټيبل کالفرش او جمهوري نظام دنيا ته جرگې ورکړي دي.

ج: لويه جرگه:

لويه جرگه پارلمنټ ته وېپلي کېښي. نن سبا وخت کېښي د دې غټ مثال يو اين دے، او د يو اين تصور هم د پښتونو د لويه جرگې نه راوتې دے.

۲- ننوتې:

ننوتې د پښتو لویو او اهم جرگو دے. کله چې لوقم لوقم د بل فریق سره ظلم وکړي يا قتل پکښي

ادگمې، او دې ظالم فریق ته احساس وشي چې ما ظلم کمې دے، نو د ظالم فریق د مظلوم کور ته چې او د هغې معافي خوا پرې، دې ته ننوتې وائې. دې داسې انداز سره چې چې ماشومان وځکېښي وي (ځکه ماشومان خائستد وي او څوک ورته څه نه وائې). بيا ورپسې ښځې روانې وې او په سم پي څر آن وچيدونه اېښي وې، بيا سم ي وي او بيا هملکان وي سره د ساووو. د پښتنو د دستور دے چې د ظالم بيا خامنيا معاف کوي. هغه د سيال هېب لوسته دے:

سيال د اد پښتنو څومره ساره رواج دے
چې د خپل لرونه د خپل سر قائل شم لېشي

۳- تېره :

کله چې د دوه فریقو لوبل سره څه بدي روانه وي، نو دې مېنځ کېښي مشران راشي او د هغه دوامه فریقو مېنځ کېښي لوستمې کېږي دې او د هغې ته او وائې چې ناسو به اوس لوبل ته څه نه وائې. مشران د خپله دپاره لوبو وقت مقرر کېښي چې په دوهمه وخت کېښي به موښه ساسو مشله حل کوو. او دې دوزان کېښي لوستمې جرمانه مقرر کېښي، که چا د دې تېرې خلاف ورزي وکړه هغه به بيا د خپله جرمانه ورکوي. دې دستور ته تېره وائې او دنيا ورته سپر فائز وائې.

۴- روغه جوړه:

روغه جوړه هم د امن دپاره لوبو لوسته دے.

کله چې د دوه کسانو يا خاندانو يا فرقيو په مينځ گڼې وراټه وي نو مشران راټول شي او دې په مينځ گڼې درونې کو شيش کړي - کله نه کله پکښې څه شرطونه هم گڼسودل شي او جوړه او شي - هم پښتون راغواړي چې اوڅه جوړه دي او شي .

۵- پناه ورکول:

پناه ورکول د پښتنو يو ډېر ښه دسلو د ۲- کو چري لو کس د خپل دشمن نه را گټېدو او پښتون گمراه لار شي، خواه که هغه د دې پښتون دشمن و نه وي، پښتون به هغه له پناه ورکوي - او د دې پښتون بيا را زمي واري وي چې را کس په خپل کور ته صحيح سلامت رسوي او که دې گڼې ناسمه شو بيا ورسره پښتان ښه سلوک نه کوي .

۶- ننگ ور وړل:

ننگ ور وړل داسې چې که څوک مظلوم د ۲ او هغه ته د مدد ضرورت د ۲- او څوک پښتون لار شي، هغه ته کومه ورکې چې ناسره يم او ناسره ولاړ يم د ۲ نه ننگ ور وړل واښي - يا که څوک مظلوم د خپل قبيله مشري در شي دمدد دپاره، او هغه مشر بيا هغه سره او در پيري نو دې ته ننگ ور وړل واښي .

۷- د سبڅو درناو ۷ :

پښتانه د سبڅو د پير زيات
 عزت و احترام کوي. پښتون معاشره چې سبڅي له کوم عزت
 وړ کوي د د د دنيا بل قوم نه د ۷ وړ کوي. کله چې پښتني
 سبڅي را روانې وي او سمي لگ وي نو سمي بل خوا مخ کښي
 او سبڅي تيري شي، د عزت د پاره سمي د سبڅو مخکښي د پير ۷
 خبره هم نه کوي. او پښتون چې کله قسم خوري يا په
 خدای خوري او يا په سبڅي. د ۷ نه هم پته لگي چې پښتانه
 د سبڅو قومره عزت کوي.

۸- غزا :

غزا مطلب مقدس جنگ د ۷. د د ۷ تعليم خو
 اسلام هم ورکوي او د پښتون دستور هم د ۷. دې گڼي د خپل
 خاوري، د خپل عزت، د خپل وطن، د مذهب او د تنگ او غښت
 په دين يا ندي دې د پاره جنگ کول شامل دي. پښتون يو
 د پير نښه جنگجو د ۷ او په جنگ کښي هميشه بهادري ښکاره
 کوي.

3. لاري چاري :

لاري چاري د پښتو لوي رسم دريمه
 برخه ده. مطلب چې د پښتون په لورو خلقو سره خنکه
 د ژوند معاملات تيروي. په دې گڼي حېره، بدرگه،
 بدل، پرامنه او بوته، دامه، ناغاه، بنديز، خواجه
 پر غل، ملا تم، پېغور، کونولون، اشره، لولانه

مېلمېنتيا، د مشر مننه، د مشر تو شونډه، اختره،
خپلوي، پلانونه، اولاد ارزانه، خوراک پوښاک، کاغذ،
لوبې، د ژونو شومالي، اتن، درنخور پښتنه، لاس
نېوه، اديزه، ميراث، شانداره اوپه فور، د لارې ننگ
سزا، د زنا سزا، ننگ گلور وغیره شامل دي.

۱- حجيره :

حجيره د پښتنو يو داسې ځانې دے چې دا
دنيا بل يو قوم سره نشته. د حجيره پېرې زياتې فائده
دي. حجيره د تخم تو شومالي، د مشرې، د سما چې کارولوه
دموترو د پارکنگ دپاره، د لوبو، د جرم کو سر کو او داسې د
کين شمير کارولو ځانې دے. د دې نه پته تلې چې پښتانه
ژورم او بندياران وو. په حجيره کښې د کلي لول خلق ناست دي
کو خان دي او کو غريب. هغه خيبر صيب وائي:
په حجيره کښې فرق د خان اولو کم نشته
عمر سم چې رسمې اور دے په حجيره کښې
په حجيره کښې عمر سمې خپله خبره کول شي، او په چا هېڅ باندې
نه دي.

۲- بدرگه :

بدرگه
کله چې کوم مېلمه راشي او بيا
واپس کي نو پښتانه ورسره د خپل کور کي حدودو پورې
کي د هغه د حفاظت دپاره دي نه بدرگه وائي. او که
دي دوران مېلمه ته څه لفظان اور سپړو نو د عمر به په هغه
لفظان پوره کوي. نن هېاء دنيا بدرگي نه پم ولو کول

واڻي۔ خوشحال بابا هم ٻي ڇيڙي شامري گهني د بدر کي ٿوري استعمال ڪري ڏي ۽

س بدر کي کي محبت راسره نه وڃي
پک ٿي تنها ٻي ٻي خوشنخواارو لارو نلل ٿو ک

۳۔ بدل:

ڪله ڇڏي يو سم ٿي راپاڻي او بل سم ٿي هم
گرمي ٿو دممي والو خاندان به بدل اخلي، ڇا نه ڇڏي
ٻي اسلام گهني قصا من و ٿي شي۔ پيشنو معاشره گهني بدل
دم عام ڏي او پيشان ٿي ڇا منا بدل اخلي ٿو معاف ڪول هم
پيشان ٿي ٻي عمل گهني۔

۴۔ ڊاڙه:

ڊاڙه ڏي پيشنو ڊ جنگ ڪولو لم ٿي وڻ، ڇا نه
ڇڏي دنيا ڪور ٿي جنگ واڻي۔ ڊاڙي مطلب ڊي ٻي ٻي وقت
باندي ڊ مختلفو لم ٿي او مختلفو لم فولو نه عمله ڪول، ڊي وڃي
نه ٻي ڊ سمن او پي ٿي۔ ڪله ڇڏي به ڊ سمن زيار وڻ ٿو پيشنو
ٻي ڊاڙي ٿي ڪول۔

۵۔ چڱا:

چڱا ٻي ڊاڙي ڊ سلور ڊي ڇڏي پيشان ٿي ٿو
ٻي شريڪه يا ٻي جمعه ٻي قومي ڪاره ڊاڙي۔ مثلاً سڀا
ڊاڙي ٻي اوڙ اوڙي، ڊ ٿي وڻ ڪنل وي يا ڇا ڊاڙي ڪاره، ڊ
ڇڏي ڊ ٿو ٻي شريڪه ڊ، ٿو ڪنل ڊاڙي ڊاڙي آواز گهري

چې درنه چغه و نیلې لېږي -

۶- ملا تم :

ملا تم مطلب ملا تمول یعنی لوسته کاره
په متریکه راټولیدل - آسان الفاظو کښې د دې مطلب د اتفاق
واستار - پښتانه ملا تم د یو اهم کار د پاره هم لوی او
د طاقتور د بشمن خلق هم -

۷- پیغور :

پیغور د پښتنو لوی ږیر خطم ناک
خپل د ۲۰ پیغور د ۲۰ وایې چې وکله لوستل کس ته
د هغه باره کښې په د هغه د خاندان باره کښې داسې لوسته
وکي چې د دې کتم وایې پاتې شوې وي - کله چې خول چاره
او وایې چې د خپل پلار ټپوس د ۲۰ وکله یا خپل ټپوس وکمه - پیغور
دو چې ۲۰ لیر ممي او جنگ حکم ي هم شوې دي - د
اباسین صیب د شعر لوه مصرع ده :

پیغور د پښتنو په دیوالونو کښې دیوال

۹- اشتر :

اشتر د پښتون قام د اتفاق کښه ده - نن
صبا چې دنیا کښې د این جی او کوم نظام د ۲۰ د دې
کټور د اشتر نه راوتې د ۲۰ هر وکله چې لوسته مینه
کار کول غواړي هغه لول فلان راټول کمي خپل خپلوال
دوشان، مشران او لول په یوزان د خپم خپلم ی کار وکي د ۲۰

١٠- مياستيا :

مياستيا د پښتون او د اسلام په شريکه هفت د ٤٠ څو د پښتون قام تک ډير او خاص هفت د ٤٠ پښتون کړه چې کله مياستيا راشي، نو د مياستيا د خوراک پوښاک د خدمت او د شپې د پاره بندوبست کول دا کول په مياستيا کښې راځي.

١١- سوره :

سوره پښتون کښې د سزا يو قسم د ٤٠ کله چې په يو کس نظام وکو عموماً قتل، نو د ظالم لور، خور يا دده د کور جينې په شطو مانو کړه واده کولو، دا د هغه پښواوخت حساب سره يو ښه رسم يو، ځکه چې را شته به او شته بيا به دښمنې په رښتيا داري بدله شوه او نور هم کوي به نه کيدل شوه نقصان يې راوه چې جينې په دې په اس سوره کړه او ټول به د سره نه تلل مطلب نو شمالي به توه پکښې. نن سبا وخت ځکه ښه نه ده چې نن سبا نور ډير آپشن شته د ٤٠.

١٢- پايلي :

د لولو خبرو مغز داد ٤٠ چې پښتون لوی د پښتون د ژوند تيرولو طر يقه کوم کښې چې د پيروانش نه واخله تر مرگ پوري او بيا د مرگ نه پوره هم کله لویي طر يقی شامل دي. آخر کښې دا اووا هم چې پښان نه او پښتون لوی د يو بل لږم ملنوم دي.